

Landsthinget ikke vil, istædetfor at forfaste Alt, hvad der kommer herfra, stulde det ærede Thing søge blot i en eneste Sag at komme overens med Landsthinget, hvor man vidste, at Regjeringen vilde sige nei. Det er den Vej, man bør gaa, men ingenlunde den at gjøre Skilsmisjen mellem Thingene og Anstuelserne større og større. Nei, viis Smødefommen og lad os blot komme overens baade om Finantsloven og andre Love, saa vil det vise sig, at det er den rette Vej til at faae den tilhørlige konstitutionelle Myndighed for ethvert af Thingene. Jeg vedt meget vel, at der vil kunne gjøres den Indending: Ja, naar vi nu ogsaa komme overens med Landsthinget om et og andet vigtigt Punkt, og Regjeringen saa siger ja dertil, saa ere vi lige nær, saa have vi ikke naaet vort Maal. Dertil vil jeg imidlertid strag svare: ja, saa er der netop naaet det, som det maa være begge Thingene om at gjøre, nemlig at hævde den tilstrækkelige Indflydelse paa Lovgivningen, og saa gaar jo netop Statsmaskineriet i den rette og forstandige Gænge, naar Rigsdagen faar Regjeringen til at gaa med i de Sager, som den ønsker. Det er, som sagt, min Opfattelse af den Vej, man burde være gaaet, men jeg kan jo ikke Andet end i allerhøieste Grad beklage, at det, at styrte enhver Regjering, som ikke støtter sig til Folkethingets Flertal, er en Hovedopgave for en af Rigsdagens Afdelinger, og man kan jo vistnok med Rette sige, at det er en Hovedopgave, thi naar man gennemgaar de forskjellige Forhandlinger, der have fundet Sted i Folkethinget i nuværende Session, navnlig Slutningen af Behandlingen af det Lovforslag, vi nu have foreliggende, saa vil man se, at næsten enhver Aaler, der ligesom den berømte Romer, der altid endte sin Botering med de Ord: Prætorum censeo Carthaginem esse delendam, som man paa Dansk her kan oversætte med: „Forresten mener jeg, at Ministeriet skal gaa sin Vej“, at enhver Aaler sluttes sin Tale dermed, og det forekommer mig at være en Fremgangsmaade af den Bestaffenhed, at det ægger Landsthinget til at være mindre vidtgaaende i Smødefommen, end man ellers kunde ønske. Jeg for mit Vedkommende haaber, at Konflikter maa undgaa; men det skal være slaaet fast, at Konflikten kommer fra den, der ensidig vil sætte sin Villie igjennem.

Brasch: Jeg er bleven gjort opmærksom paa, at i den Udtalelse, der for et Dieblit siden faldt fra mig, som jeg til at bruge det Udtryk, at jeg betegnede Landsthinget som Parthaver i Regjeringen. Jeg tror overhoved ikke, at det er nødvendigt at gjøre en Retteelse af den Art, jeg mener, at det var klart nok, at jeg har ment af Lovgivningsmagten, men jeg har dog villet gjøre Retteelsen. — Da jeg en Gang har reist mig, kan jeg ikke Andet end tilsiøje en anden Bemærkning, og det er, at jeg tror, at min ærede Kollega, den

ærede 1ste Landsthingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen) gjorde Skolelærerstanden her i Landet en meget stor Uret, naar han talte om, at den ved ethvert Skridt, som den samlet har foretaget, kun har havt for Dø, hvad der kunde baade dens materielle Interesser. Det ærede Medlem maa aldeles have overset, hvad der rører sig hos Skolelærerstanden. Der er efter min Overbevisning en overordentlig Varme og Interesse for at fremme paa Skolevæsenets Duraade de Reformer, hvortil Lærerne selv kunne medvirke; det mener jeg dog bør siges fra denne Sal, at, om man end ikke i Skolelærerstanden har den Glæde at tælle politiske Venner — jeg kjender Ingen i det andet Thing og heller Ingen her —, stulde vi dem fremfor Alt Retfærdighed.

Conseilpræsidenten (Estrup): Jeg har med Forsæt ikke ønsket Ordet, saa længe noget af det ærede Things Medlemmer endnu ønskede at udtale sig om det foreliggende Lovforslag. Da der imidlertid ikke synes at være Flere, der ønske at ytre sig, maa jeg kun for mit Vedkommende og særlig som Finantsminister gjøre et Par Bemærkninger, nærmest foranlediget ved, hvad det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (N. Rasmussen) fremkom med. Det ærede Medlem antog, at min Ulyst til at gjøre Rede for den finantsielle Status, saaledes som den vilde fremkomme ved Bestagelsen af det foreliggende Lovforslag uforandret, ikke hidrørte fra, hvad jeg havde angivet i Gaar, at jeg holdt mig forvisset om, at Lovforslaget, som det foreligger, ikke vil komme til at stemme med den endelige Finantslov, men at Grunden var en helt anden, nemlig den, at jeg som Finantsminister havde undset mig ved at gjøre Rede for, i hvilken Grad Statens Kasser vare fyldte, efter det ærede Medlems Ord og Gestus endog saa saa overfyldte, at man havde ondt ved at rumme Pengene i Statskassen. Det forekommer mig imidlertid, at det ærede Medlem ikke med Rette kunde have mig mistænkt for noget Saadant, dersom han havde gjort sig bekendt med mine Udtalelser ved Finantslovens Forelæggelse i det andet Thing; thi der gjorde jeg som sædvanlig temmelig udsjællig Rede for den finantsielle Stilling, der vilde fremkomme, naar Regjeringens Forslag blev fulgt, og det ærede Medlem maa jo vide, at det ingenlunde var noget særgeligt Billede, som derved blev oprullet for Rigsdagen. Jeg vil kun tillade mig at gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, da han jo formodentlig ikke har kjendt mine Udtalelser ved Forelæggelsen af Finantsloven, at jeg efter at have nævnt en Mangfoldighed af Tal, som jeg ikke her finder mig foranlediget til at gjentage, udtrykkelig sluttede med at gjøre opmærksom paa, at Aarets Indtægter vilde være fuldkommen tilstrækkelige til at dække Aarets Udgifter endog saa med den meget betydelige Forsøgelse af de overordentlige Udgifter under § 26, og at der endda der ud over vilde